

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **F. P.**, zast. Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou se sídlem Ke Skalkám 3080/58, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, čj. 7785/2017-NH-30.1-16.2.17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 9. 2017, čj. 15 A 107/2017-46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Žalobce podal dne 21. 5. 2014 ke Zdravotnímu ústavu v Ústí nad Labem žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v níž žádal tyto informace:

- hodnoty LAE (dB) v místě měření 1 (MM1) a v místě měření 2 (MM2) u každého jednotlivého výstřelu na střelnici Ludvíkovice, který byl jako platný výstřel (tzv. náměr) zahrnut do protokolu č. 9519/2009 ze dne 21. 9. 2009 v původním znění (v MM1 785 výstřelů, v MM2 862 výstřelů);

- přesný časový údaj (na sekundy) u každého jednotlivého výstřelu, který byl jako náměr zahrnut do téhož protokolu.

[2] Zdravotní ústav v přípisu ze dne 28. 5. 2014 žalobci sdělil, že mu ve všech bodech jeho žádosti vyhoví, a zároveň jej vyzval k úhradě nákladů spojených s poskytnutím informací ve výši 1 952 Kč. Poté, co žalobce částku uhradil, mu dne 24. 6. 2014 zdravotní ústav poskytl požadované informace. Žalobce však po přepočítání počtu poskytnutých informací zjistil, že mu zdravotní ústav poskytl ve vztahu k MM1 informace pouze o 784 náměrech, ačkoliv podle protokolu jich mělo být ve skutečnosti 785 (ve vztahu k MM2 pak zdravotní ústav poskytl namísto informací o 862 náměrech pouze informace o 680 náměrech). Žalobce proto podal u žalovaného stížnost proti postupu zdravotního ústavu při vyřizování žádosti o informace. Poté, co krajský soud rozhodl o žalobcově žalobě na ochranu proti nečinnosti a uložil zdravotnímu ústavu povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žalobcově žádosti, poskytl zdravotní ústav dne 19. 1. 2017 žalobci informace o zbylých 182 výstřelech z MM2 a v rozhodnutí z téhož dne odmítl ve vztahu k MM1 žalobcovu žádost o informaci o 785. výstřelu, neboť údaje o něm nemá k dispozici. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, žalovaný však pouze upravil výrok zdravotního ústavu (konkretizoval jej) a ve zbytku žalobcovo odvolání zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 9. 2017. Soud se neztotožnil s žalobcovým tvrzením, podle nějž z podkladů ve správním spise vyplývá, že zdravotní ústav disponoval údaji o 785. výstřelu. V původním protokolu ze dne 21. 9. 2009 je sice uvedeno, že náměrů bylo 785, tento protokol však byl na základě mimořádného interního auditu zrušen a nahrazen protokolem č. 12897/2009 kvůli formálním i věcným nedostatkům. Nelze již proto z původního protokolu bez dalšího vycházet. Ani z jiných podkladů podle krajského soudu nevyplývá, že by 785. náměr kdy existoval, proto o něm ani nelze ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout údaje, které žalobce požadoval.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele ze správního spisu vyplývá, že zdravotní ústav neodmítl jeho žádost o informaci o 785. náměru proto, že by tuto informaci nikdy neměl, ale z důvodu, že ji **již** neměl k dispozici. Nevysvětlil však, z jakého důvodu ji již nemá. Argumentaci, že 785. náměr nikdy neexistoval, žalovaný uplatnil až v průběhu řízení před krajským soudem, proto k ní nelze přihlížet. Předtím jak žalovaný, tak zdravotní ústav opakovaně tvrdili, že všemi informacemi disponují. Ve výzvě k zaplacení úhrady zdravotní ústav stěžovateli sdělil, že je připraven mu poskytnout všechny požadované informace, pokud zaplatí stanovenou částku. Stěžovatel částku uhradil, zdravotnímu ústavu proto vznikla povinnost poskytnout mu všechny informace, které požadoval. V rozhodnutích o odmítnutí stěžovatelovy žádosti ohledně 785. výstřelu však zdravotní ústav a žalovaný uvedli, že údaji o 785. náměru již nedisponují. Stěžovatel dále zmínil, že zdravotní ústav poskytl informace o všech 785 výstřelech jiným žadatelům v jiných řízeních (konkrétně jeho synovi a paní V.

pokračování

B.). Tyto okolnosti podle stěžovatele svědčí o tom, že zdravotní ústav měl v době podání žádosti informace o 785. náměru k dispozici.

[5] Krajský soud také podle stěžovatele nevzal v potaz, že žalovaný nikdy nevyřídil stěžovatelovu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace a byl dva a půl roku nečinný. Závěrem stěžovatel zmiňuje další vadu řízení, jež spočívá ve skutečnosti, že krajský soud nepostupoval podle § 16 odst. 4 zákona o informacích a kromě zrušení rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu nenařídil povinnému subjektu poskytnout dosud neposkytnuté informace.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že ačkoliv bylo původně v protokolu uvedeno 785 náměrů, ve skutečnosti bylo od počátku zaznamenáno 784 náměrů. Rozdíl jednoho náměru vznikl v důsledku chyby při sčítání výsledného počtu náměrů z tabulky jednotlivých neočíslovaných náměrů. Tato skutečnost vyplývá z obsahu tabulek, které jsou obsaženy v souborech uložených na CD, jež je součástí správního spisu, a z tabulek, které zdravotní ústav stěžovateli poskytl dne 19. 1. 2017. Zdravotní ústav tedy informaci o 785. náměru nikdy neměl a ani nebyl povinen ji mít. Žalovaný se po celou dobu řízení o stěžovatelově žádosti domníval (což plyne ze správního spisu), že stěžovateli poskytl veškeré informace vztahující se k MM1. Teprve po vydání rozsudku krajského soudu ve věci ochrany před nečinností zjistil, že údaj o 785 náměrech je v protokolu ze dne 21. 9. 2009 uveden chybně. Žalovaný opět upozornil na to, že tento protokol byl těsně po vydání nahrazen protokolem jiným, z čehož plyne, že na skutečnosti v něm uvedené nelze pohlížet jako na absolutně správné. V rámci vyčíslení nákladů zdravotní ústav celou věc posoudil teprve předběžně – ověřil, zda se data z tohoto měření stále nacházejí na jeho serveru. Nezkoumal a nepřepočítával však skutečný počet jednotlivých náměrů. Náklady spojené s poskytnutím informací by tedy byly stejné v obou případech, ať už by 785. náměr existoval, či ne. Ani v jednom z řízení o žádostech o informace jiných žadatelů, na která poukazoval stěžovatel, nebyly požadovány shodné informace jako v této věci. To ostatně potvrdil také krajský soud v napadeném rozsudku. Ani z nich tedy nelze dovodit, že zdravotní ústav musel disponovat požadovanou informací o 785. náměru.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS na úvod předesílá, že se plně ztotožňuje s právním hodnocením, které provedl krajský soud. Jeho závěry proto jen stručně shrne.

[9] Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

[10] Z přípisu ze dne 28. 5. 2014, ve kterém zdravotní ústav stěžovatele vyzývá k uhrazení částky 1 952 Kč, nevyplývá, že by zdravotní ústav disponoval přesně 785 náměry v MM1. Konkrétně je zde uvedeno: „*Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem předběžně zhodnotil situaci a dospěl k závěru, že Vám ve všech bodech žádosti vyhoví.*“ Poté

následuje výpočet částky za mimořádně rozsáhlé vyhledání a výzva k jejímu zaplacení. Z uvedeného však nelze vyvozovat, že zdravotní ústav v tuto chvíli disponoval informacemi přesně o 785 náměrech, ale že vyhledal informace, které stěžovatel požadoval a byl připraven mu je poskytnout. V tuto dobu patrně zdravotní ústav ještě ani nevěděl, že fakticky má k dispozici „jen" 784 náměrů, a spoléhal na to, že počet náměrů, které měl o MM1 uloženy na svém serveru a které pro stěžovatele připravil, odpovídá počtu náměrů uvedených v původním protokolu. Vzhledem k tomu, že pro účely měření hluku v tomto měřítku je existence jednoho náměru nevýznamná, je pochopitelné, že zdravotní ústav nepřepočítával, zda má pro stěžovatele připraveno přesně tolik údajů, o kolik žádal. Zdravotní ústav proto nemohl nad rámec svých reálných možností stěžovateli ve vztahu k MM1 vyhovět více. Částka, kterou stěžovatel za poskytnuté informace zaplatil, byla tvořena prací odborného pracovníka při vyhledávání informací, dopravným a poštovným. Neodvíjela se od počtu vyhledaných informací. Proto není přiléhavá stěžovatelova výhrada, že zaplatil za 785 náměrů, a ne za 784 náměrů.

[11] V rozhodnutí o odmítnutí stěžovatelovy žádosti zdravotní ústav uvedl, že „*... nad rámec poskytnutých informací již nemá k dispozici žádné další informace a nemohl tak žádosti plně vyhovět*". Výraz „*již*" se však v této větě nevztahuje k okamžiku ukončení děje – tedy že zdravotní ústav informaci o 785. náměru měl, ale už ji nemá. Jeho role zde spočívá v zesílení významu sdělení, jehož smysl by se bez tohoto výrazu nijak nezměnil. Tímto smyslem je skutečnost, že zdravotní ústav stěžovateli ve vztahu k MM1 poskytl všechny informace, které mohl, a více jich nemá ani neměl, proto jich ani více neposkytne. Je pravda, že formulace „*Poskytl-li ZÚ Ústí nad Labem na základě jiné žádosti informace ohledně všech 785 platných výstřelů (...) v MM1, svědčí tato skutečnost o tom, že to bylo v době, kdy ZÚ Ústí nad Labem disponoval všemi požadovanými údaji. V současné době ZÚ Ústí nad Labem jeden z požadovaných údajů k dispozici nemá (...).* ", kterou následně použil žalovaný v rozhodnutí o odvolání, budí dojem, že někdy existovaly údaje o celkem 785 náměrech v MM1. V kontextu všech okolností je však zřejmé, že žalovaný pouze neobratně argumentoval, neboť se patrně – stejně jako stěžovatel – nechal zmást výrazem „*již*" z výše citovaného přípisu zdravotního ústavu. Žalovaný však logicky nemůže mít z postavení nadřízeného orgánu bezprostřední poznání o tom, kolik náměrů se fakticky uskutečnilo při měření hluku, které prováděl zdravotní ústav. Mohl tedy vycházet pouze z podkladů ve správním spisu. Žádný z nich však faktické uskutečnění 785. náměru nepotvrzuje. Naopak z nich plyne, že údaj o 785 náměrech byl v původním protokolu zaznamenán chybně kvůli nesprávnému přepočtu zaznamenaných údajů.

[12] Námitku, že zdravotní ústav poskytl údaje o 785 náměrech jiným žadatelům, již také krajský soud přesvědčivě stěžovateli vysvětlil. Zmiňované osoby žádaly o jiné informace než stěžovatel. Paní B. žádala o všechny naměřené údaje ve vztahu k MM1, tedy informace o platných i neplatných výstřelech. Zdravotní ústav jí požadovaná data poskytl, nerozlišoval však mezi platnými a neplatnými výstřely. Ve správním spise je založena žádost stěžovatelova syna ze dne 21. 7. 2014, v níž žádal o poskytnutí všech údajů o platných výstřelech z MM1 podle opravného protokolu č. 12897/2009. Těchto údajů bylo celkem 60. Rozsudek krajského soudu v této věci není ani v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 4 As 70/2017, jenž se týkal řízení o žádosti stěžovatelova syna o informace ze dne 20. 9. 2013, která se v části údajů o 785 náměrech v MM1 podle původního protokolu překrývala se stěžovatelovou žádostí o informace. Zdravotní ústav

pokračování

odmítl žádost stěžovatelova syna o informace s odůvodněním, že mu již jednou poskytl požadovaná data na základě jeho jiné žádosti o informace. Krajský soud tento postup neschválil, zrušil rozhodnutí správních orgánů a uložil zdravotnímu ústavu, aby stěžovatelovu synovi poskytl údaje v souladu s jeho novou žádostí, neboť důvodem pro odmítnutí žádosti o informace není skutečnost, že žadatel již dříve tyto informace obdržel. Ve správním spisu ani ve spisu krajského soudu pak není žádný dokument, ze kterého by bylo zřejmé, zda zdravotní ústav na základě rozsudku krajského soudu poskytl stěžovatelovu synovi informace právě o 785 náměrech, či ne. Ani z těchto dostupných podkladů tedy neplyne, že zdravotní ústav jiným žadatelům poskytl údaje přesně o 785 náměrech.

[13] I NSS má tedy za to, že v tomto případě se jedná o výluku z poskytování informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť aby mohl zdravotní ústav plně vyhovět stěžovatelově žádosti, musel by vytvářet novou informaci o neexistujícím 785. náměru. Zdravotní ústav tedy nebyl ani povinen těmito informacemi disponovat (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS). Jak již uvedl krajský soud, stěžovatelem zmiňovaný rozsudek NSS ve věci 6 As 136/2014 se na tuto věc nevztahuje, neboť v něm šlo o jinou situaci. Účastník v oné věci požadoval informace, které skutečně existovaly, povinný subjekt se je však ani nepokusil vyhledat a odmítl žádost o informace se zdůvodněním, že není povinen požadovanými informacemi disponovat. V této věci však povinný subjekt – zdravotní ústav – nejprve vyhledal požadované informace a následně je poskytl stěžovateli v takovém rozsahu, v jakém mohl. Ve zbytku (byť se jedná o jediný údaj) pak žádost pochopitelně musel odmítnout.

[14] NSS se tedy přiklonil k závěru krajského soudu a žalovaného, podle nichž v řízení nevyplynulo najevo, že by se někdy opravdu uskutečnil 785. platný výstřel (resp. stěžovatel to svými tvrzeními neprokázal). Postup správních orgánů není ani v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 8. 10. 2015, čj. 10 As 126/2015-33, zmíněným v kasační stížnosti, neboť zdravotní ústav poskytl stěžovateli všechna existující data podle již neplatného protokolu č. 9519/2009. Těžko si lze představit, jaký prospěch by měl zdravotní ústav z toho, že škodolibě smaže údaje právě a jen o 785. náměru (aby jej stěžovateli „nemohl“ poskytnout) s vědomím, že se tím vystaví riziku odvolacího a případně i soudního řízení.

[15] Poslední stěžovatelem namítaná vada řízení týkající se skutečnosti, že krajský soud nepostupoval podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, se pak míjí s výrokem napadeného rozsudku, neboť krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. Stěžovatelova kritika míří k rozsudku vyhovujícímu, tedy k rozsudku s opačným výrokem. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že současně se zamítnutím žaloby neuložil žalovanému, aby stěžovateli poskytl informace o 785. náměru.

[16] Na okraj NSS uvádí, že krajský soud se nemusel zabývat postupem správních orgánů před vydáním rozsudku o stěžovatelově žalobě proti nečinnosti žalovaného, neboť tento postup již byl vyřešen právě tímto rozsudkem, a to ve prospěch stěžovatele. Na základě tohoto rozsudku pak zdravotní ústav a následně i žalovaný v odvolacím řízení

postupovali v souladu se zákonem. Nebyl proto důvod, aby soudy v této věci přičítaly žalovanému k tíži již napravené pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Námitky stěžovatele nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu